

ESO
Cicle Superior EP
11-15 Febrer '08

DEPARTAMENT DE PASTORAL

REFLEXIÓ SETMANA 21
CURS 07/08

sg

Sant Gabriel
Barcelona

(Dilluns)

La Quaresma no és un temps trist,
sinó de retornar al camí de la Pau amb alegria,
de, com el fill pròdig,
tornar a la calorosa abraçada del Pare
que tot ho excusa.

De posar-se en mans de Jesús,
de seguir les seves petjades a la sorra,
de prendre's més moments per pregar.

És un temps de recolliment,
però també de mirar al teu voltant i escoltar.

D'aprofundiment de la Fe,
de despertar les inquietuds,
de buscar respostes,
i a voltes noves preguntes.
de defugir les falses imatges de Déu:
el Déu-llei, el Déu-polícia,
el Déu-soluciona-La-Vida,
el Déu-ciència,
el Déu-que-Té-La-Culpa-De-Tot, ...
de no conformar-se amb el que ja saps,
o el que t'és més fàcil de creure.

De donar-se més al germà que ens necessita.
De revisar tot allò superflu, que ens lliga
a la terra i ens deslliga de la fe profunda.

PREGÀRIA:

Senyor, ajuda'ns amb la teva gràcia
en començar la Quaresma.
Tanca els ulls a les nostres faltes i febleses.
Ajuda'ns a ser fidels al missatge de Jesús
i a demanar perdó
si ens apartem del camí.
T'ho demanem, per Jesucrist Nostre Senyor.
Amén.

(Dimarts)

Deu consells per a aquesta Quaresma:

1. Acceptar-nos amb joia tal com som.
2. Recordar el que hem rebut per a donar-ne gràcies, i el que ens falta per a reconèixer la nostra feblesa.
3. Acceptar els altres tal com són, començant pels més pròxims: el marit o l'esposa, els germans, els fills, els avis, els veïns, les germanes o els germans de comunitat.
4. Parlar bé dels altres i fer-ho en veu alta.
5. No comparar-me amb els altres, perquè la comparació només ens portarà a l'orgull o al desànim.
6. Viure en la veritat: dir al bé, bé, i al mal, mal.
7. Resoldre els conflictes no amb la força, sinó amb el diàleg; sense aixecar la veu, sense que la conversa es converteixi en un monòleg per part meva.
8. En el diàleg, començar pel que ens uneix; després passar al que ens separa.
9. Prendre la iniciativa del diàleg i tractar de reconciliar-me com més aviat millor: "Que no es pongui el sol sobre la ira".
10. Creure fermament que "perdonar" val més que no pas "tenir raó".

PREGÀRIA:

Senyor, rep amb bondat el treball
que aquest dia vinc a oferir-te.
Ajuda'm a omplir-lo de donació,
de veritat, d'amor.
Que la meva tasca sigui un trosset
del món que cerco;
que la meva vida sigui alegria per a tothom.

(Dimecres)

La societat actual (i la de sempre!!) sovint ens presenta certs . El creure que les coses materials poden fer-nos realment feliços; el pensar que no cal que ens esforcem gaire perquè tot ens ho donaran fet; els desitjos de tenir poder i influència... són idolatries totes elles que ens assetgen des que ens aixequem fins que anem a descansar cada nit.

T'has preguntat mai on rau l'alegria que es desprèn d'algunes persones que no tenen res de tot això? Doncs si els hi demanes et diran que en una felicitat i pau interiors, en un equilibri personal, en un esforç que es veu recompensat, en l'alegria que troben en donar més que no pas en acumular, en una vivència espiritual forta, en estimar i sentir-se estimats...

PREGÀRIA:

Som homes i dones, Senyor, perdoneu-nos:
de no saber dir-vos res,
de ser avars del nostre temps i
de no tenir-ne per trobar-nos amb Vós.

Perdoneu-nos, Senyor, les nostres faltes d'amor,
els nostres rampells, els nostres prejudicis,
la nostra indiferència, i tot el que mata l'amor...

(Dijous)

En la història del món, un dia terrible en el que l'Odi, que és el rei dels mals sentiments, els defectes i les males virtuts, va convocar a una reunió urgent a tots els pitjors sentiments del món i els desigs més perversos del cor humà. Tots van arribar a la reunió amb curiositat de saber quin era el motiu de la convocatòria. Quan tots hi van ser va parlar l'Odi va dir: "Us he reunit ací a tots perquè desitjo amb totes les meves forces matar a algú". Els assistents no es van estranyar molt perquè era l'Odi que estava parlant i ell sempre vol matar algú, no obstant això tots es preguntaven entre si qui seria tan difícil de matar perquè l'Odi els necessités a tots. "Vull que mateu l'Amor"- va dir. Molts van somriure malèvolament perquè més d'un volia destruir-lo.

El primer voluntari va ser el Mal Caràcter, qui va dir: "Jo hi aniré, i us asseguro que en un any l'Amor haurà mort; provocaré tal discòrdia i ràbia que no ho suportarà". Però no ho aconseguí.

Va ser llavors quan, molt diligent, es va oferir l'Ambició que fent gala del seu poder va dir: "En vista que el Mal Caràcter ha fracassat, hi aniré jo. Desviaré l'atenció de l'Amor cap al desig per la riquesa i pel poder. Això no ho podrà ignorar". Però l'Amor es mantingué ferm i sobrevisqué.

Furiós l'Odi pel fracàs de l'Ambició, va enviar a la Gelosia, la qual burleta i perversa, inventava tota classe d'estratagemes i situacions per a despistar l'amor i danyar-lo amb dubtes i sospites sense fonament.

Però l'Amor confós va plorar i va pensar que no volia morir, i amb valentia i fortalesa es va imposar i la va vèncer.

Any rere any, l'Odi va seguir en la seva lluita enviant als seus més terribles companys: va enviar a la Fredor, a l'Egoisme, la Indiferència, la Pobresa, la Malaltia i a molts altres que van fracassar sempre, perquè quan l'Amor se sentia defallir prenia nova força i tot ho superava.

L'Odi, convençut que l'Amor era invencible, els va dir als altres: "No hi ha res a fer". L'Amor ho ha suportat tot, ja fa massa anys que ho intentem i no aconseguim res. De sobte, d'un racó del saló es va alçar algú poc reconegut, que vestia tot de negre i amb un barret gegant que queia sobre el seu rostre i no el deixava veure, el seu aspecte era fúnebre com el de la mort.

"Jo mataré l'Amor, va dir amb seguretat". Tots es van preguntar qui era aquest que pretenia fer sol el que ningú havia pogut. L'Odi va dir: "Ves i fes-ho".

Tan sols havia passat algun temps quan l'Odi va tornar a cridar a tots els mals sentiments per a comunicar-los que després de molt esperar, per fi l'Amor HAVIA MORT. Tots estaven feliços, però sorpresos. Llavors el sentiment del barret negre va parlar: "Aquí us lliuro l'Amor totalment mort i destrossat", i sense dir més se'n va anar. "Espera", va dir l'Odi, "en tan poc de temps l'has eliminat del tot, l'has desesperat i no ha fet el menor esforç per a viure. Qui ets?" El sentiment va alçar per primera vegada el seu horrible rostre i va dir: "sóc La Rutina".

PREGÀRIA:

Senyor, fes de mi un instrument del teu Amor.
Que estigui sempre preparat a treballar per
estendre aquest desig teu i a fer que tots qui
ens vegin pugin dir, amb admiració:
"Mireu com s'estimen".

(Divendres)

Pregar és escoltar Déu que et parla.
Pregar és obrir-se finalment
a allò que Déu ens proposa des de sempre.
Pregar és obrir-se al perdó que Déu ens dóna.
Pregar és aprendre a escoltar.
Pregar és obrir-se a Déu
perquè ens obri als altres.
Pregar és un moment d'intimitat amb Déu,
és l'obertura a la vida veritable.
Pregar és descobrir que Déu ens estima.
Pregar és trobar un temps de silenci.
Pregar és trobar un temps per parar-se,
per repensar, per reordenar davant Déu les
jornades, les hores, els esdeveniments.

Senyor, ensenya'ns a pregar!